

са и са подхранвали драматичното несъответствие между стремежи и житейски реалности, раздиращи противоречия, комплекси, пристрастия и странности. Станали са кръстопът на волята за съвършенство и задръжките на подсъзнателното, на полета на духа и предателството на физиката. Така например и двамата са лишени от витално и поривисто детство - единият поради изтънченото си възпитание, другият вследствие на своето голямо късогледство. Младият Ницше изпитва влечение към медицината и музиката, записва медицина, но по здравословни причини завършва филология. Димитър Димов учи един семестър ветеринарна медицина, прехвърля се в юридическия факултет и на следващата година се връща във Ветеринарномедицинския. Същевременно пише своя първи роман, публикува статии. Практиката на ветеринарния лекар е за него досадна и опасна работа. Още в университета полага всички усилия да се осъществи като специалист в научното поприще. Студентството и на Ницше и на Д. Димов преминава в неудовлетвореност - жадуват буйни празненства с вино и любов, а остават затворени в своята самотност, ограничени от скрупули и норми. При българския писател играе роля и една непривлекателна физиономия, която стеснява до минимум женското му обкръжение, настройва го песимистично по отношение на жената и любовта. Ницше харесва суровия казармен живот, но се оказва негоден за военна служба. Възторгва се от военновременните прояви, ала е късоглед и носи санитарна чанта с червен кръст. Димитър Димов мечтае за екзотични страни, в които ще се препитава от лов на ягуари. А е напълно безпомощен пред агресивния си пациент - било той вол или кон, като слепец е в тъмнината, в непозната обстановка. По този начин при него си оспорват правата силното късогледство и напора на жизнена енергия в здравия, добре сложен млад организъм. Трябва да се вземе предвид и фактът, че у Ницше Димов е срещнал мислител и философ със силно въздействащо писмено слово.

Може да се допусне, че именно развитите у Ницше мисли в „Тъй рече Заратустра“ за предназначението на твореца и творчеството, са тласнали младежа към първия писателски опит и то в определена посока, като са обусловили потребността и смелостта да започне направо с голямата художествена форма - романа. Направили са от него оригинално явление в българската литература. Много вероятно е от Ницше Димов да е „узнал“ за творческия процес като мисловно-емоционално разтоварване - „Да твориш - това е велико освобождение от мъка и облекчение на живота“. И няма по-добро средство за това от писането. За да